

УДК 351:502.131.1:061.1EU(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1254-2026-5\(27\)-2490-2499](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2026-5(27)-2490-2499)

Семко Майя Іванівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри управління та адміністрування, КЗВО «Вінницька академія безперервної освіти», м. Вінниця, <https://orcid.org/0000-0001-8327-1751>

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ІНСТИТУЦІЙНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ В КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ТА ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Анотація. У статті досліджено теоретико-методологічні та прикладні засади державного управління інституційним забезпеченням у контексті сталого розвитку та євроінтеграції України.

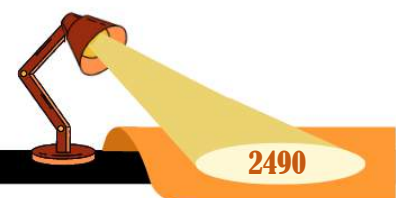
Обґрунтовано, що інституційне забезпечення виступає не лише сукупністю органів державної влади, норм і процедур, а й цілісною системою формальних та неформальних правил, управлінських взаємозв'язків, механізмів координації, підзвітності й участі зацікавлених сторін у розробці та реалізації публічної політики.

Визначено, що в умовах набуття Україною статусу держави-кандидата та відкриття переговорів про вступ до Європейського Союзу якість інституційного забезпечення стає ключовою передумовою виконання критеріїв членства, імплементації *acquis* ЄС, забезпечення верховенства права, доброчесності публічної служби, прозорості врядування та узгодженості секторальних реформ. Проаналізовано нормативно-правові й стратегічні засади формування інституційної спроможності держави в площині досягнення Цілей сталого розвитку, реалізації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, реформування державного управління, адміністративної процедури, публічних консультацій та антикорупційної політики.

Доведено, що модернізація інституційного забезпечення має ґрунтуватися на принципах системності, субсидіарності, відкритості, доказовості, цифрової трансформації, багаторівневого врядування та синхронізації національних пріоритетів із європейськими рамками розвитку.

Запропоновано напрями вдосконалення державного управління інституційним забезпеченням, серед яких: підсилення стратегічної координації, розвиток механізмів міжвідомчої взаємодії, посилення ролі територіальних громад, впровадження людиноцентричних адміністративних процедур, розширення участі громадськості та формування стійких антикорупційних запобіжників.

Зроблено висновок, що ефективне державне управління інституційним забезпеченням є базовою умовою інтеграції принципів сталого розвитку в

систему публічного управління та успішного просування України на шляху європейської інтеграції.

Ключові слова: державне управління, інституційне забезпечення, сталий розвиток, євроінтеграція, публічне управління, інституційна спроможність, публічна політика, адміністративна процедура, багаторівневе врядування, електронне врядування.

Semko Maya Ivanivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management and Administration, Vinnytsia Academy of Continuing Education, Vinnytsia, <https://orcid.org/0000-0001-8327-1751>

STATE GOVERNANCE OF INSTITUTIONAL SUPPORT IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND EUROPEAN INTEGRATION

Abstract. The article examines the theoretical, methodological, and applied foundations of state governance of institutional support in the context of Ukraine's sustainable development and European integration.

It substantiates that institutional support should be understood not only as a set of public authorities, norms, and procedures, but also as an integrated system of formal and informal rules, managerial interactions, coordination mechanisms, accountability instruments, and stakeholder participation in the formulation and implementation of public policy.

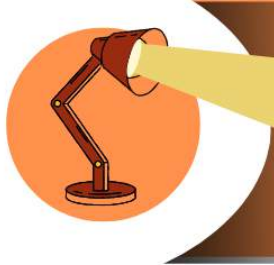
It is determined that, under the conditions of Ukraine's candidate status and the opening of accession negotiations with the European Union, the quality of institutional support becomes a key prerequisite for fulfilling membership criteria, implementing the EU acquis, ensuring the rule of law, integrity of the civil service, transparency of governance, and coherence of sectoral reforms.

The article analyzes the legal and strategic foundations for building institutional capacity in the sphere of achieving the Sustainable Development Goals, implementing the EU–Ukraine Association Agreement, reforming public administration, administrative procedure, public consultations, and anti-corruption policy.

It is proved that modernization of institutional support should rely on the principles of systemicity, subsidiarity, openness, evidence-based policy, digital transformation, multi-level governance, and synchronization of national priorities with European development frameworks.

The priority areas for improving state governance of institutional support are proposed, including strengthening strategic coordination, developing interagency interaction mechanisms, institutionalizing monitoring and evaluation, enhancing the role of territorial communities, implementing human-centered administrative

procedures, expanding public participation, and forming sustainable anti-corruption safeguards.

It is concluded that effective state governance of institutional support is a fundamental condition for integrating the principles of sustainable development into the public administration system and for Ukraine's successful advancement on the path of European integration.

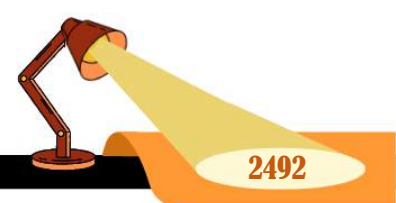
Keywords: state governance, institutional support, sustainable development, European integration, public administration, institutional capacity, public policy, administrative procedure, multi-level governance.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку України характеризується поєднанням двох стратегічних векторів: забезпечення сталого розвитку держави та поглиблення європейської інтеграції. Обидва напрями не можуть бути реалізовані лише через ухвалення окремих програмних документів або секторальних реформ. Їх досягнення вимагає цілісної інституційної архітектури, здатної забезпечити узгодженість політики, сталість управлінських рішень, належну координацію між органами влади, участь громадянського суспільства та результативне впровадження нормативних змін.

Глобальний порядок зі сталого розвитку затверджено на Саміті ООН в Нью-Йорку у вересні 2015 року. Офіційно це сталося через ухвалення документа «Перетворення нашого світу: Порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» на Генеральній Асамблеї ООН. Саме він визначив 17 Цілей сталого розвитку як універсальні орієнтири для державної політики. Україна, своєю чергою, інституціоналізувала національні орієнтири сталого розвитку Указом Президента України № 722/2019, визначивши їх базою для прогнозних, програмних і нормативно-правових документів. Паралельно європейська інтеграція України перейшла в якісно нову фазу: після рішення Європейської ради у грудні 2023 року переговори про вступ до ЄС були офіційно відкриті 25 червня 2024 року, а переговорна рамка затверджена Радою ЄС 21 червня 2024 року. Це означає, що інституційна спроможність української держави відтепер оцінюється не лише з позицій внутрішньої ефективності, а й з точки зору відповідності стандартам членства в Європейському Союзі. [4].

У цих умовах проблема державного управління інституційним забезпеченням набуває особливого значення. Йдеться не просто про функціонування органів влади, а про створення системи інститутів, процедур, координаційних механізмів та управлінських практик, здатних забезпечити реалізацію довгострокових національних цілей у складному середовищі воєнних викликів, повоєнного відновлення, децентралізації та адаптації до *acquis* ЄС.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика інституційного забезпечення державного управління посідає важливе місце в сучасній науці

публічного управління. У науковій літературі вона розглядається через призму інституціоналізму, теорії державної спроможності, належного врядування, багаторівневого управління, публічної політики та європейської інтеграції. Значний внесок у розроблення інституційних аспектів державотворення, розвитку публічного управління та модернізації механізмів влади зробили В. Авер'янов, Н. Нижник, В. Бакуменко, С. Серьогін, І. Розпутенко, О. Оболенський, Т. Василевська, В. Куйбіда, Ю. Ковбасюк та інші дослідники.

Окремий напрям наукових пошуків стосується імплементації принципів сталого розвитку в систему публічного управління. У цих дослідженнях увага акцентується на необхідності інтеграції економічного, соціального та екологічного вимірів у процес прийняття управлінських рішень, розвитку партнерства держави, бізнесу та громадянського суспільства, а також побудові інституцій, орієнтованих на довгостроковий результат.

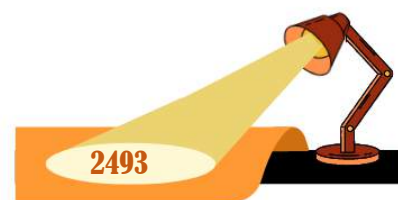
Інший блок досліджень присвячений євроінтеграційним трансформаціям публічного управління в Україні. У контексті цього напрямку аналізуються адаптація законодавства до права ЄС, інституційні механізми виконання Угоди про асоціацію, реформа державної служби, антикорупційна інфраструктура, децентралізація та зміна адміністративних процедур. Водночас, незважаючи на значний науковий доробок, залишається недостатньо розробленим питання саме комплексного державного управління інституційним забезпеченням як інтегрованою системою, що одночасно повинна відповідати цілям сталого розвитку та критеріям європейської інтеграції.

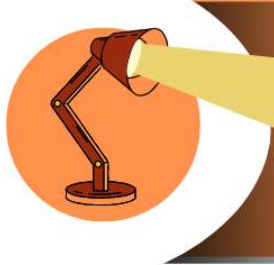
Це зумовлює необхідність подальшого теоретичного осмислення і практичного переосмислення ролі держави у формуванні, координації та модернізації інституційного середовища.

Мета статті. Метою статті є обґрунтування сутності та особливостей державного управління інституційним забезпеченням у контексті сталого розвитку та євроінтеграції, а також визначення пріоритетних напрямів удосконалення інституційної архітектури публічного управління в Україні.

Виклад основного матеріалу. У науці публічного управління категорія «інституційне забезпечення» має багатовимірний характер. У вузькому розумінні вона пов'язується з наявністю організаційних структур, спрямованих на реалізацію певної державної політики. У широкому розумінні інституційне забезпечення включає формальні інститути (норми, правила, повноваження, процедури, органи влади), неформальні інститути (цінності, управлінська культура, стандарти взаємодії, традиції підзвітності) та механізми, які забезпечують стабільність і результативність функціонування системи публічного управління.

З огляду на це інституційне забезпечення доцільно визначати як сукупність організаційних, нормативно-правових, процедурних, кадрових, інформаційних та координаційних елементів, за допомогою яких держава забезпечує форму-

вання, реалізацію, моніторинг та оцінювання публічної політики. У такому підході ключовим є не тільки наявність інституцій, а й якість їх взаємодії, узгодженість компетенцій, спроможність до адаптації та орієнтація на суспільно значущий результат [2]

Для цілей сталого розвитку та євроінтеграції інституційне забезпечення має відповідати щонайменше п'ятьом критеріям: стратегічній узгодженості; правовій визначеності; процедурній прозорості; міжсекторальній координації; підзвітності та участі заінтересованих сторін. Саме ці критерії дають змогу розглядати інституційне забезпечення як базову передумову переходу від декларативної політики до реальних структурних змін. [1]

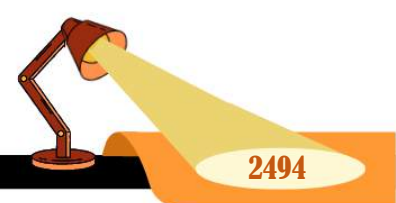
Порядок денний ООН до 2030 року закріпив комплексний підхід до розвитку, що поєднує економічний поступ, соціальну згуртованість, екологічну збалансованість та сильні інституції. Особливе значення для розкриття теми має Ціль 16, яка прямо стосується розбудови миролюбних, справедливих та інклюзивних суспільств, доступу до правосуддя та формування ефективних, підзвітних і прозорих інституцій на всіх рівнях. В Україні Цілі сталого розвитку офіційно визначені орієнтирами для розроблення прогностичних, програмних та нормативно-правових документів, тобто набули статусу інструмента державного стратегування, а не лише міжнародної декларації.

Це означає, що інституційне забезпечення сталого розвитку має бути інтегроване у всі рівні публічного управління: від національного стратегічного планування до регіонального розвитку та рівня територіальних громад. Відповідно, йдеться про необхідність переходу від секторного до інтегрованого управління, у якому кожне державне рішення оцінюється не лише за галузевою логікою, а й за його впливом на соціальну згуртованість, екологічну безпеку та якість життя.

З позицій державного управління сталий розвиток вимагає: узгодження стратегічних документів між собою; формування стабільних процедур оцінки політики; запровадження доказового підходу; розвитку партнерств; інституалізації системи моніторингу результатів. Отже, сталий розвиток є не лише цільовим орієнтиром, а й критерієм якості інституційної системи.

Європейська інтеграція України вже давно вийшла за межі зовнішньополітичного курсу і стала внутрішнім драйвером трансформації публічного управління. Угода про асоціацію між Україною та ЄС визначила широку рамку правового, економічного та секторального наближення, а відкриття переговорів про вступ до ЄС у червні 2024 року надало цій трансформації нової інтенсивності. Переговорна рамка прямо пов'язує поступ України з реальними інституційними реформами, здатністю впроваджувати право ЄС та забезпечувати стабільне функціонування демократичних інститутів.

Євроінтеграція впливає на інституційне забезпечення щонайменше у трьох вимірах. По-перше, вона задає нормативний стандарт. Українські інституції

повинні не тільки формально ухвалювати акти, сумісні з правом ЄС, а й забезпечувати їх належне виконання, контроль, правозастосування та перегляд. По-друге, вона формує процедурний стандарт. Ідеться про перехід до більш передбачуваних, прозорих, людиноцентричних та правово визначених процедур прийняття рішень. У цьому контексті важливими є Закон України «Про адміністративну процедуру», який поширює європейську логіку належної адміністрації на діяльність органів публічної адміністрації, а також Закон України «Про публічні консультації», який посилює інституційну основу участі громадян і заінтересованих сторін у виробленні рішень. По-третє, євроінтеграція встановлює спроможнісний стандарт. Інституції мають бути професійними, стійкими, цифрово зрілими, добросовісними та спроможними до міжвідомчої координації. Саме на це орієнтована Стратегія реформування державного управління України на 2022–2025 роки, а також оцінювання України за Принципами державного управління SIGMA. [3]

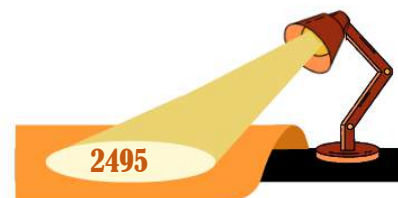
Отже, євроінтеграція не просто вимагає оновлення інститутів, а змінює саму логіку державного управління: від ієрархічно-розпорядчої до сервісної, координаційної та результатоорієнтованої.

Інституційне забезпечення сталого розвитку та євроінтеграції в Україні спирається на низку взаємопов'язаних актів та стратегічних документів.

Базову міжнародну рамку формують Порядок денний ООН до 2030 року та Угода про асоціацію між Україною та ЄС. На національному рівні важливе значення мають Указ Президента України «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року», Закон України «Про засади державної регіональної політики», розпорядження Кабінету Міністрів України про Стратегію реформування державного управління, Закон України «Про адміністративну процедуру», Закон України «Про публічні консультації», а також акти у сфері антикорупційної політики. Закон про державну регіональну політику прямо закріплює організаційні, економічні, соціальні, екологічні та гуманітарні засади регіонального розвитку, що важливо для інституціоналізації багаторівневого врядування. [4; 6].

Окремо слід відзначити роль Ukraine Facility та Плану України на 2024–2027 роки. Ці документи перетворюють реформування інституційної системи на предмет постійної взаємодії між внутрішньою державною політикою і зовнішніми умовами підтримки та оцінювання. Таким чином, сучасне інституційне забезпечення в Україні формується як багатопланова система, де стратегічні пріоритети сталого розвитку, європейської інтеграції, відновлення та належного врядування все більше зливаються в єдиний контур державного управління. [11; 12].

Попри помітний поступ у нормативному та організаційному оформленні реформ, система інституційного забезпечення в Україні зберігає низку системних проблем.

Передусім, зберігається фрагментарність стратегічного планування. Часто окремі документи мають різну часову логіку, відмінні індикатори результативності або слабкий механізм горизонтальної узгодженості. Це призводить до ситуації, коли цілі сталого розвитку, секторальні плани, реформи за євроінтеграційним треком та регіональні стратегії існують паралельно, а не як елементи єдиного управлінського циклу.

Також важливим чинником є недостатня координація між органами влади. В умовах комплексних реформ традиційна відомча модель управління виявляється недостатньою. Сталий розвиток та євроінтеграція є горизонтальними політиками, які не можуть бути ефективно реалізовані в межах виключно галузевих компетенцій.

Однією з проблем є обмеженість кадрової та аналітичної спроможності. Успішне впровадження складних реформ вимагає фахівців, які володіють методами policy analysis, навичками правового наближення, проектного менеджменту, моніторингу, оцінювання та міжсекторальної комунікації.

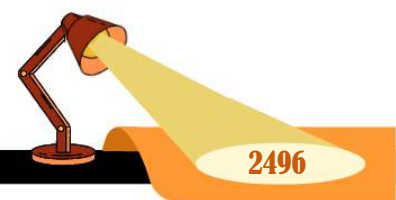
Асиметрія спроможності між рівнями врядування суттєво гальмує окреслені процеси. Децентралізація суттєво розширила можливості територіальних громад, однак не усунула відмінностей у кадрових, фінансових та організаційних можливостях регіонів і громад. Це особливо важливо для реалізації сталого розвитку, оскільки значна частина відповідних рішень втілюється саме на субнаціональному рівні. Варто звернути увагу на ризик формалізації участі громадськості. Навіть за наявності нормативних механізмів консультацій, відкритість політики не завжди перетворюється на реальний вплив громадян, бізнесу, наукового середовища та експертної спільноти на зміст рішень.

Вразливість інституцій до корупційних ризиків та процедурної непрозорості підриває довіру до держави та ускладнює як досягнення ЦСР, так і просування до членства в ЄС. У цьому зв'язку антикорупційна політика повинна розглядатися не як окрема сфера, а як наскрізний елемент інституційного забезпечення. [10].

З огляду на зазначені виклики, доцільно виокремити такі ключові напрями вдосконалення державного управління інституційним забезпеченням:

- необхідно забезпечити вертикальну та горизонтальну узгодженість державних стратегій, програм, планів відновлення, євроінтеграційних дорожніх карт і документів регіонального розвитку. Цілі сталого розвитку мають виступати універсальною матрицею, за якою оцінюються результати державної політики, а євроінтеграційні зобов'язання — інструментом інституційної конкретизації цих цілей.

- потрібні сталі інституційні механізми координації, які б не зводилися лише до міжвідомчих нарад. Йдеться про створення процедур спільного планування,

узгодження нормативних ініціатив, обміну даними, спільної відповідальності за індикатори та інтегрованого моніторингу.

- моніторинг виконання державної політики повинен зміститися від фіксації заходів до оцінювання результатів та впливу. Потрібне уніфікування індикаторів, розвиток системи оцінювання державних програм, інтеграція статистичних, адміністративних і цифрових даних.

- імплементація Закону України «Про адміністративну процедуру» має супроводжуватися зміною внутрішніх регламентів, підвищенням кваліфікації службовців, цифровізацією процесів і переорієнтацією управлінської культури на захист прав людини, правову визначеність і передбачуваність адміністративних дій. [9].

- інституційне забезпечення сталого розвитку не може бути ефективним без участі громадянського суспільства, бізнесу, експертного середовища, університетів та міжнародних партнерів. Закон України «Про публічні консультації» створює нормативну передумову для цього, але ключовим завданням є практична інституціоналізація консультацій як обов'язкового етапу полісу сусле.

- управління інституційним забезпеченням має спиратися на принцип субсидіарності та розвиток спроможності громад і регіонів. Законодавча база державної регіональної політики дає для цього основу, однак потребує подальшого посилення у частині координації центрального, регіонального та місцевого рівнів, особливо в контексті повоєнного відновлення та просторової збалансованості розвитку.

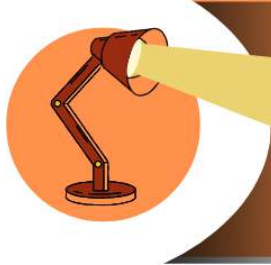
- антикорупційна політика, прозорість публічних фінансів, відкритість даних, зовнішній аудит, внутрішній контроль і доброчесність кадрових процедур повинні бути вбудовані в усі ланки інституційного забезпечення, а не існувати як окремий реформаторський сегмент.

На наш погляд, ефективне державне управління інституційним забезпеченням у контексті сталого розвитку та євроінтеграції має будуватися на основі такої логіки: «цілі — інститути — процедури — координація — ресурси — участь — моніторинг — коригування політики».

У цій моделі цілі задаються через Цілі сталого розвитку, національні стратегії та євроінтеграційні зобов'язання; інститути забезпечують організаційну та нормативну основу; процедури гарантують передбачуваність, законність і захист прав; координація забезпечує узгодженість дій; ресурси охоплюють фінанси, кадри, цифрову інфраструктуру та дані; участь включає громадян, бізнес, експертів, громади; моніторинг дає змогу відстежувати не лише виконання, а й результативність; коригування політики забезпечує адаптивність системи.

Перевага такої моделі полягає в тому, що вона поєднує інституційну стабільність з управлінською гнучкістю. Це особливо важливо для України, де

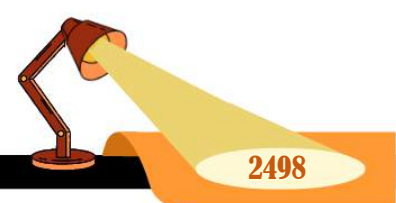
одночасно відбуваються процеси оборони держави, відновлення, цифрової трансформації, децентралізації та наближення до членства в ЄС.

Висновки. Отже, державне управління інституційним забезпеченням у контексті сталого розвитку та євроінтеграції слід розглядати як комплексну діяльність держави, спрямовану на формування, підтримання та розвиток системи інститутів, процедур, правил, координаційних механізмів і спроможностей, які забезпечують досягнення довгострокових суспільно значущих цілей. Інституційне забезпечення не зводиться до формальної наявності органів влади чи нормативних актів. Його якість визначається рівнем стратегічної узгодженості, процедурної визначеності, підзвітності, участі громадськості, доброчесності, аналітичної спроможності та здатності до міжвідомчої координації. Сталий розвиток і євроінтеграція формують взаємодоповнювальні рамки модернізації публічного управління. Сталий розвиток визначає змістовний горизонт державної політики, а європейська інтеграція задає інституційний та процедурний стандарт її реалізації. Саме тому в сучасних умовах ефективність держави дедалі більше залежить від її здатності інтегрувати ці два вектори в єдину систему управління.

Загалом можна стверджувати, що ефективне державне управління інституційним забезпеченням є базовою передумовою не лише реалізації Цілей сталого розвитку, а й успішного просування України до повноправного членства в Європейському Союзі. У цьому сенсі інституційна модернізація виступає не допоміжним, а центральним виміром сучасної державної політики.

Література:

1. Бакуменко В. Д., Князев В. М., Сурмін Ю. П. Методологія державного управління: проблеми становлення та подальшого розвитку. Київ : Вид-во НАДУ, 2011. 256 с.
2. Куйбіда В. С., Петроє О. М., Федулова Л. І. Публічне управління в Україні: проблеми розвитку та європейські орієнтири. Київ : НАДУ, 2020. 384 с.
3. Розпутенко І. В. Публічна політика та врядування в умовах європейської інтеграції. Київ : НАДУ, 2018. 312 с.
4. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. United Nations. 2015. URL: <https://sdgs.un.org/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development-17981> (дата звернення: 06.04.2026).
5. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року : Указ Президента України від 30.09.2019 № 722/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/722/2019> (дата звернення: 06.04.2026).
6. Association Agreement between the European Union and its Member States, of the one part, and Ukraine, of the other part. URL: https://eur-lex.europa.eu/eli/agree_internation/2014/295/oj/eng (дата звернення: 06.04.2026).
7. Про засади державної регіональної політики : Закон України від 05.02.2015 № 156-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/156-19> (дата звернення: 06.04.2026).
8. Деякі питання реформування державного управління України : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.07.2021 № 831-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/831-2021-p> (дата звернення: 06.04.2026).

9. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20> (дата звернення: 06.04.2026).

10. Про публічні консультації : Закон України від 20.06.2024 № 3841-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3841-20> (дата звернення: 06.04.2026).

11. Ukraine Facility. European Commission. 2024. URL: https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/eu-assistance-ukraine/ukraine-facility_en (дата звернення: 06.04.2026).

12. Ukraine Plan 2024–2027. Government of Ukraine. 2024. URL: <https://www.ukrainefacility.me.gov.ua/wp-content/uploads/2024/03/ukraine-facility-plan.pdf> (дата звернення: 06.04.2026).

References:

1. Bakumenko, V. D., Kniaziev, V. M., & Surmin, Yu. P. (2011). *Metodolohiia derzhavnoho upravlinnia: problemy stanovlennia ta podalshoho rozvytku* [Methodology of public administration: Problems of formation and further development]. Kyiv: NADU. [in Ukrainian].

2. Kuibida, V. S., Petroie, O. M., & Fedulova, L. I. (2020). *Publichne upravlinnia v Ukraini: problemy rozvytku ta yevropeiski oriientyry* [Public administration in Ukraine: Development issues and European orientations]. Kyiv: NADU. [in Ukrainian].

3. Rozputenko, I. V. (2018). *Publichna polityka ta vriaduvannia v umovakh yevropeiskoi intehratsii* [Public policy and governance in the context of European integration]. Kyiv: NADU. [in Ukrainian].

4. United Nations. (2015). *Transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. Retrieved April 6, 2026, from <https://sdgs.un.org/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development-17981> [in Ukrainian].

5. President of Ukraine. (2019). *On the Sustainable Development Goals of Ukraine until 2030 (Decree No. 722/2019, September 30)*. Retrieved April 6, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/go/722/2019> [in Ukrainian].

6. European Union. (2014). *Association Agreement between the European Union and its Member States, of the one part, and Ukraine, of the other part*. Retrieved April 6, 2026, from https://eur-lex.europa.eu/eli/agree_internation/2014/295/oj/eng [in Ukrainian].

7. Verkhovna Rada of Ukraine. (2015). *On the principles of state regional policy (Law No. 156-VIII, February 5)*. Retrieved April 6, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/go/156-19> [in Ukrainian].

8. Cabinet of Ministers of Ukraine. (2021). *Some issues of public administration reform in Ukraine (Resolution No. 831-r, July 21)*. Retrieved April 6, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/go/831-2021-p> [in Ukrainian].

9. Verkhovna Rada of Ukraine. (2022). *On administrative procedure (Law No. 2073-IX, February 17)*. Retrieved April 6, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20> [in Ukrainian].

10. Verkhovna Rada of Ukraine. (2024). *On public consultations (Law No. 3841-IX, June 20)*. Retrieved April 6, 2026, from <https://zakon.rada.gov.ua/go/3841-20> [in Ukrainian].

11. European Commission. (2024). *Ukraine Facility*. Retrieved April 6, 2026, from https://commission.europa.eu/topics/eu-solidarity-ukraine/eu-assistance-ukraine/ukraine-facility_en [in Ukrainian].

12. Government of Ukraine. (2024). *Ukraine Plan 2024–2027*. Retrieved April 6, 2026, from <https://www.ukrainefacility.me.gov.ua/wp-content/uploads/2024/03/ukraine-facility-plan.pdf> [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 30.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 15.05.2026

